

FEM CONVERGIR EN UN SOL TORRENT

treball
ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

Núm. 322

Agost-Setembre 1970

Preu 2 pts.

TOTES LES FORCES QUE S'OPOSEN A LA DICTADURA

Resolució del Comitè Central de P.S.U. de Catalunya

UNA PERSPECTIVA DE CANVIS PROFUNDS

EN aquest començament de tardor es donen a Espanya les característiques polítiques que defineixen una perspectiva de canvis profunds: d'una banda es posa de manifest que les classes dominants no estan en condicions de seguir governant com fins ara i, d'altra, les masses populars expressen, a través d'una àmplia mobilització, que no estan disposades a continuar patint les actuals formes d'explotació i d'opressió.

La dictadura franquista és culpable de l'assassinat de tres obrers de la construcció, comés el 21 de juliol a Granada, com anteriorment dels d'Eràndio, continuació de la seva trajectòria criminal de trenta anys.

La naturalesa feixista del règim del general Franco apareix obertament i no es pot dissimular darrera les declaracions « liberals » i « europeïstes » dels ministres de l'Opus Dei.

La dictadura franquista, temerosa de la força en auge del moviment democràtic i popular, i sentint com una argolla al coll el seu aïllament i l'accentuació de l'enfrontament de les seves camarilles, prova de fer front a la lluita creixent dels pobles d'Espanya per un millor nivell de vida, pels més elementals drets humans, per les llibertats democràtiques i nacionals, mantenint la brutal repressió policíaca.

El règim franquista pretén de perpetuar l'esperit de guerra civil, els consells de guerra, els judicis ininterromputs del Tribunal d'Ordre Públic, les detencions, tortures i empresonaments, les sancions i represàlies de tota mena. La repressió, que s'enfoca particularment amb els comunistes, amb els dirigents de les Comissions Obreres i del moviment universitari, amb els militants d'E.T.A. i amb els demòcrates bascs, gallecs i catalans, amb els sacerdots i catòlics progressistes, ateny avui, d'una o altra manera, gent que fins no fa molt de temps apareixien com a suports de la dictadura.

Però la repressió, avui, ja no és tan rendable per al franquisme com ho fou en el passat. El poble no retrocedeix sinó que replica amb combativa indignació: Contra el crim de Granada s'ha aixecat l'acció solidària de la classe obrera i d'importants sectors ciutadans que denuncien el veritable responsable de la violència; la dictadura franquista. La repressió ocasiona així una reacció en contra dels seus autors, es converteix en arma de dos tallants i en factor de divisions en el si de les forces de la dictadura.

S'accentua el procés de distanciament, cada dia més visible, entre l'Església i el règim. En l'Exèrcit apareixen símptomes de tensions internes: En aquest sentit es poden interpretar la designació de Díez Alegría com a Cap de l'Alt Estat Major, la destitució del general Ariza, el fet d'enviar a Algèria el general Iniesta, de desplaçar del comanament

L'ONZE DE SETEMBRE SETMANA DE LLUITES

PER LES LLIBERTATS NACIONALS DE CATALUNYA, PER LA DEMOCRACIA; ACABEM AMB LA DICTADURA FRANQUISTA! Així encapçala la seva crida a la celebració de la setmana de l'Onze de Setembre el Comitè Local de Barcelona del P.S.U.C., de la que donem seguidament amplis extractes:

« ... La lluita per les llibertats nacionals és inseparable de la lluita per tots els objectius obrers i populars.

« El crim feixista del 21 de juliol a Granada (...) és la prova sagnant de la necessitat d'acabar amb el règim franquista. Per a això cal incrementar la lluita en tots els fronts, enfortir la unitat de la classe treballadora i establir acords entre les més diverses forces polítiques i socials per tal de marxar plegats cap a l'enderrocament de la dictadura franquista.

(...) « Per la classe obrera i les masses populars de Catalunya, com per les d'Euskadi i Galícia, el règim franquista representa una forma addicional d'opressió. El règim que es ven als que volen impedir la llibertat dels pobles d'Indòxia, és el que nega les llibertats nacionals de Catalunya, Euskadi i Galícia. La classe obrera de Catalunya, de la que formen part integrant centenars de milers de treballadors nascuts en altres indrets d'Espanya, ha d'encapçalar la lluita per les llibertats nacionals del nostre poble, en el marc de la lluita per totes les llibertats. I amb la classe obrera, els intel·lectuals i estudiants els camperols, les capes mitges, la burgesia no monopolista, han de contribuir a aquesta lluita.

« A l'entorn d'aquest 11 de Setembre multipliquem les formes d'expressar la voluntat del poble de Catalunya de conquerir les seves llibertats, contribuïm tots a l'organització i realització d'actes públics, manifestacions, banderes..., fem sortir al carrer el combat contra l'opressió de Catalunya... »

« PER LA LLIBERTAT DE CATALUNYA I D'ESPANYA: FORA LA DICTADURA FRANQUISTA! »

El Comitè de Barcelona del
Partit Socialista Unificat de Catalunya. »

de la Divisió Cuirassada el general Garcia Rebull, i els enfrontaments entre militars a la Comissió de Defensa de les Corts. Una ten-

dència a adequar l'Exèrcit al post-franquisme, en la perspectiva de canvi del règim polític, es comença a perfilar.

EL POBLE ACUSA : EL CULPABLE ES EL REGIM DE LA DICTADURA

Culpable del desgavell econòmic, de la corrupció del baix nivell de vida de les masses

LA dictadura franquista, el seu Govern Opus-Matesa, és incapaç de resoldre els problemes fonamentals del país. El règim és culpable de la carestia de la vida, de l'elevació vertiginosa dels preus dels articles bàsics i d'ampli consum, dels serveis, de la continuada explotació dels obrers, i camperols, de tots els qui viuen del seu treball manual o intel·lectual.

El règim és culpable de les privacions i dificultats que travessa el camp, de la política econòmica i fiscal que multiplica els beneficis de la gran Banca, dels monopolis, del capital estranger, a costa de la misèria del poble, del saqueig de les capes mitges de la ciutat i del camp, de la petita i mitjana burgesia, inclusivament dels interessos de gran part de la burgesia no monopolista.

El règim és culpable de la corrupció i

podridura, que simbolitza l'escàndol Matesa en el qual es troben compromesos ex-ministres i ministres com Garcia Moncó, Espinosa, Navarro Rubio, López Bravo i Villar Palasí, però que en realitat es multiplica en un seguit d'estafes: Confeccions Gibraltar C.O.E.S. immobiliàries, etc., en les quals es troben implicats des dels familiars i homes de palla del propi Franco i del Príncep Juan Carlos, fins als dirigents verticalistes falangistes i gent de l'Opus.

Les camarilles franquistes s'enriqueixen fabulosament amb els negocis fraudulents i utilitzen el poder polític com un trabuc per a l'espoliació del poble espanyol.

El règim es culpable d'obrir les portes del mercat espanyol als poderosos monopolis del Mercat Comú europeu amb la conclusió d'un « tractat preferent » que, segons destacades personalitats empresarials, serà nefast per a l'economia espanyola, aguditzarà la crisi que patim i pot conduir-nos a curt termini a una nova desvaloració de la peseta de conseqüències greus per a la majoria dels espanyols, en particular per al poble treballador.

(passa a p. 2)

UN PACTE PER LA LLIBERTAT

Culpable
de trahició
nacional

EL règim és culpable de mantenir amb la violència i el crim un colonialisme espoliador i anacrònic, que suara s'ha manifestat brutalment amb els assassinats de ciutadans sahurís comesos a El Aaiun.

El règim franquista és culpable de l'acte de trahició que suposa l'establiment i renovació dels acords militars amb els Estats Units. Les bases militars ianquis en el nostre territori posen en perill l'existència mateixa del país, que queda lligat a la política agressiva de l'imperialisme, convertit en blanc segur de repressàlies atòmiques en cas de guerra, i permanentment amenaçat del perill d'accidents que, com ho palesà el de Palomares, poden constituir catàstrofes indescriptibles.

La dictadura busca en el recolzament sobre de l'imperialisme americà la possibilitat del seu manteniment en contra de la voluntat nacional, que condemna la supeditació política, econòmica i militar d'Espanya a l'imperialisme nord-americà.

Les llargues negociacions han posat de manifest una certa resistència dels ianquis a apareixer políticament compromesos a fons amb el franquisme, tot i el seu interès per disposar en el nostre país de lloc on situar els seus instruments d'agressió després que

SOM MES FORTS QUE LA CADUCA DICTADURA

ELS esdeveniments que han tingut lloc en el nostre país durant els darrers mesos proven que creixen poderosament les forces populars, democràtiques i nacionals que, unides, poden acabar amb el règim del general Franco. Aquestes forces, ja avui, si prenen consciència de la seva capacitat i concerten la seva acció, són més fortes que la caduca dictadura.

Des de les primeries del 1970, mig milió de treballadors han mantingut, en nombrosos punts d'Espanya, lluites i accions constants d'una amplària, combativitat, organització i solidaritat, molt superiors a les hagudes anteriorment. A Catalunya, en aquest període, no menys de 150.000 treballadors d'unes tres-centes empreses han desenvolupat un combat múltiple. La lluita de la classe obrera contra la patronal i el Govern, en defensa de les seves reivindicacions econòmiques, dels seus drets sindicals, contra la repressió i per l'amnistia, per la llibertat, ha estat el llevat d'altres lluites dels camperols, dels estudiants i intel·lectuals, dels professionals de Catalunya, com de tot Espanya, els quals, de manera cada cop més decidida, es sumen al combat per les seves pròpies reivindicacions i contra la dictadura, per la democràcia.

A la premsa diària han saltat els noms d'empreses i mines que són un símbol del combat obrer: Orbegozo, Hunosa, Ensidesa, Standard, Barreiros, Authi, Seat, Maquinista, A.E.G., el Metro de Madrid, i tantes d'altres. Centenars d'empreses metal·lúrgiques i tèxtils, químiques i de la construcció, bancàries i d'assegurances, mineres, papereres i d'altres, han estat teatre de les accions admirables del nou moviment obrer, encapçalat i dirigit per les seves Comissions Obreres, d'empresa, de Ram i localitat i que s'han desenrotllat i enfortit a nivell de Catalunya i de tot Espanya.

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya, que estimula i orienta les importants lluites dels treballadors a casa nostra, juga un paper cada vegada més gran en l'acció política contra la dictadura, per les llibertats democràtiques i nacionals, per un règim lliure d'exploació i opressió.

En alguns llocs, les lluites obreres s'han apropiat ja a la vaga general, i fins i tot, en lligar-se a les masses de la població, s'esbossen els trets de la vaga nacional, com ha succeït a Astúries, Sevilla i Terrassa.

Les lluites camperoles s'han estés a noves zones i han assolit també un grau molt més

el poble de Llíbia els expulsés del seu territori.

Culpable
de privació de llibertats
i d'obscurantisme

EL règim és culpable de la manca de llibertats sindicals i polítiques, de la manca de llibertat de reunió, d'associació i d'expressió, de la manca de llibertats nacionals a Catalunya, Euskadi i Galícia.

El règim és culpable del fet que els drets de l'home no existeixin a Espanya, del patiment de milions d'espanyols, de l'endarreriment cultural i científic.

El règim és culpable del retard en que es troba l'ensenyança a tots els nivells, de la discriminació classista que hi domina, de la insuficiència de centres educatius — que deixa centenars de milers de nens sense escolaritzar —, de la inadequació de l'ensenyança a les necessitats culturals i socials del país i de la seva utilització com a instrument per a intentar desarrelar l'entitat nacional i lingüística de Catalunya.

El país acusa d'aquests i molts més altres càrrecs al règim de dictadura terrorista de l'oligarquia financera i terratinent i per tots ells el condemna inapel·lablement.

elevat de combativitat i d'organització. A l'extraordinària batalla mantinguda pels camperols del Marco de Jerez cal afegir les lluites i protestes dels nostres camperols de Lleida, del Baix Ebre i Girona, els moviments diversos al camp de Galícia, a l'Aragó, a Santander, a les Astúries, a Navarra i a Castella, en nombrosos punts d'Andalusia i d'Extremadura... La Ia Assemblea General de les Comissions d'Obrers agrícoles i Camperols de tot Espanya, els seus acords, són demostració i resultat dels importants avanços en la lluita i en l'organització al camp.

Per la seva part, els estudiants de Madrid, Barcelona, Saragossa, València i d'altres capitals, han prosseguit la seva lluita, malgrat el manteniment de l'ocupació policíaca de les universitats. Les vagues, manifestacions i actes realitzats tot al llarg del Curs passat, proven que en el proper les forces del moviment universitari seguiran essent un important factor de l'auge de la lluita contra la dictadura.

Els intel·lectuals i professionals han mantingut tot al llarg d'aquest període un sostingut combat en defensa dels seus legítims interessos i en defensa de la cultura, contra

UNA NOVA CORRELACIÓ DE FORCES POLITIQUES I SOCIALS

EN la perspectiva immediata del desenvolupament dels esdeveniments polítics a Espanya, apareix clara l'agudització de totes les contradiccions existents i, en primer lloc, la que oposa la classe obrera i les àmplies masses populars d'una banda, al règim dictatorial de l'oligarquia financera i terratinent de l'altra.

El que ha succeït a Granada, la pregona emoció de milions d'espanyols davant del crim, la reacció múltiple i decidida d'oberta condemna del règim culpable, posa en relleu els pregons canvis operats en el país en un procés acumulatiu de lluites cada cop més àmplies, combatives i de més gran contingut polític, que han creat una nova situació, una nova correlació de forces polítiques i socials a Catalunya i a tot Espanya.

La tardor que comença, els mesos propers, poden i han de ser un període de grans i trascendentals lluites, d'ofensiva general contra la dictadura franquista i per la conquesta de la llibertat.

l'obscurantisme i les arbitrietats del règim franquista. Els intel·lectuals han donat amb valentia recolzament a la classe obrera i a les forces populars en lluita contra la dictadura, alçant-se decididament contra la repressió i per l'amnistia, per les llibertats democràtiques i nacionals, per la llibertat sindical i el dret de vaga, contra la censura. La presa de posició de nombrosos col·legis professionals, i en particular el recent Congrés Nacional dels Advocats, celebrat a Leon, amb les seves conclusions contràries a la política del règim, i el document d'alguns centenars d'intel·lectuals exigint responsabilitats al Govern per l'assassinat dels obrers de la construcció a Granada i reclamant les llibertats sindicals, el dret de vaga, i llibertats democràtiques per a tot el poble són, entre molts altres, fets d'extraordinària significació en la convergència dels més diversos sectors de la intel·lectualitat. Pel que fa a Catalunya, en aquests mesos ha estat constant el sosteniment i decidit suport de la intel·lectualitat a la lluita de la classe obrera, de la qual cosa n'és testimoni ben provant el gran acte del Price amb la participació de les principals figures de la poesia catalana, d'artistes i intel·lectuals, i així mateix la participació dels advocats catalans al Congrés de Leon, en la lluita contra el T.O.P. i en el suport als obrers a la Magistratura del Treball, etc.

La Llei d'Educació ha suscitat una repulsa general, d'una banda pel fet de jugar demagògicament amb les esperances del poble treballador, d'altra banda pel contingut profundament reaccionari de molts dels seus plantejaments. La denúncia de la maniobra que representa i la lluita per una reforma democràtica que elevi el nivell de l'educació i la posi al servei del poble és avui la tasca no sols dels estudiants i dels professionals de l'ensenyament sinó també d'amplis sectors de la població.

En la pràctica del combat per la democràcia es va desenvolupant i pren forma l'Aliança de les Forces del Treball i de la Cultura que propugna el nostre Partit, que ha d'ésser el motor i l'espina dorsal de la construcció d'una democràcia política i econòmica que condueixi al socialisme.

Aquesta creixent capacitat ofensiva de la classe obrera i de les àmplies masses populars, el podrimet i aïllament del règim, l'agudització de les seves contradiccions internes, el seu desprestigi, fan cada dia més difícils les maniobres, « els canvis de lloc sense moure's », la possibilitat de mantenir les formes de dominació dictatorial. Al contrari, en aquesta situació es facilita el desenvolupament d'una unitat antifranquista cada cop més àmplia, d'una més extensa convergència que fa possible la realització del Pacte per la Llibertat que propugnem els comunistes per la liquidació de la dictadura i la conquesta de la democràcia.

L'interès de Catalunya, de tot Espanya exigeix que es posi fi a la dictadura franquista.

Posar en tensió
totes les energies
contra la repressió

LA temptativa franquista d'impedir per la violència canvis democràtics crea una situació de tensió en la que són possibles greus convulsions i xocs sagnants que podrien malmetre els esforços de tots els qui desitgem que les transformacions necessàries es realitzin sense fer correr al país els perills d'una nova guerra civil.

En tot cas, allò que la classe obrera, els camperols, els estudiants, els intel·lectuals, les forces democràtiques i revolucionàries no acceptaran és el « xantatge » de la violència feixista, com s'ha demostrat a Granada i en la reacció immediata i decidida contra els crims comesos pel Govern opusdeïsta de la dictadura. Es tracta, doncs, de posar en ten

UNA ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

sió totes les energies de les masses per tal de fer front a la repressió i avançar ara cap al Pacte per la Llibertat.

Pels revolucionaris, pels demòcrates conscients, es tracta de fer front amb decisió a la repressió franquista, de no retrocedir ni un pas sinó d'impulsar la lluita de les masses, i en primer lloc la de la classe obrera, encapçalant-la, donant exemple pel propi comportament, fins imposar l'amnistia. Es tracta d'arrencar de les presons a Pere Ardiaca, Vicenç Faus, Narciso Julian, Horacio Fernandez Inguanzo, Marcelino Camacho i tots els altres presos polítics. Es tracta d'obtenir el lliure retorn dels exiliats polítics. Es tracta de conquerir les llibertats democràtiques i nacionals.

Les lluites de la classe obrera en el lloc més destacat

EN aquest combat han d'ocupar un lloc destacat les lluites de la classe obrera per les reivindicacions econòmiques, pels convenis nous i la revisió dels recentments signats ja que les brutals elevacions en els preus posen en perill les millores aconseguïdes pels treballadors amb la seva lluita. En cada fàbrica, taller i oficina, arreu, han de ser elaborades les plataformes concretes de reivindicacions que posin en moviment els treballadors i els portin al combat.

Les Comissions Obreres, malgrat les seves

dificultats, alternatives i problemes, s'han confirmat com la forma més eficaç i avançada de la lluita i unitat proletària. A la seva consolidació, ampliació i coordinació han de ser dedicats els més grans esforços.

L'experiència de les darreres lluites obreres mostra amb claredat la importància que en el desenvolupament del moviment obrer té la intel·ligent i audaç utilització de les possibilitats legals, un aspecte de les quals és l'actuació dels enllaços i jurats fidels a la classe obrera. Allà on els càrrecs sindicals, per submissió a l'empresa o per altres causes, no juguen el paper que els correspon, cal obligar-los a dimitir, cal imposar eleccions sindicals per tal d'elegir autèntics lluitadors obrers.

Una pràctica que s'està generalitzant i que ha demostrat la seva importància per a l'organització obrera, per a la impulsió de la lluita, són les assemblees obreres en els llocs de treball, en els locals sindicals, en les esglésies i centres legals. A través de les assemblees, amb la pràctica de la més àmplia democràcia obrera, es formen nous quadres obrers. La imposició i defensa del dret d'assemblea s'està incorporant a les plataformes reivindicatives. La recent experiència del Metro de Madrid mostra la possibilitat d'imposar a les empreses i al Govern el reconeixement d'autèntics representants obrers elegits en aquestes assemblees.

Lluitant contra el projecte de Llei sindical franquista, en la perspectiva d'un autèntic sindicat de classe que s'està construint, de fet, a través de la lluita obrera, les assemblees i els delegats elegits i controlats per elles apareixen com els òrgans de més autèntica representativitat obrera.

CAP A LA VAGA GENERAL POLITICA I LA VAGA NACIONAL!

CAL fer coincidir en un mateix torrent contra la dictadura la lluita per millors salaris i sous, per millors condicions de treball i de vida, contra les elevacions en els preus dels articles de consum i dels serveis, dels lloguers, pel dret de vaga i la llibertat sindical, per un sindicat de classe independent i democràtic. La lluita dels camperols pels seus interessos i aspiracions. La lluita per les llibertats universitàries i de la intel·lectualitat. La lluita per les llibertats de reunió, associació i expressió, per la llibertat dels partits polítics, pels drets nacionals de Catalunya, Euskadi i Galícia. La lluita contra els impostos i pels legítims interessos de les capes mitges, dels funcionaris de l'Administració i altres sectors de la població. La lluita per la independència nacional, per una política exterior de neutralitat activa, contra les bases d'agressió de l'imperialisme nord-americà en el nostre territori, contra el nou acord ianqui-franquista que sotmet Espanya als Estats Units i amenaça la nostra pròpia existència, contra els crims de l'imperialisme al Vietnam, Laos i Cambòdia, contra el colonialisme franquista als territoris africans, que han de ser restituïts als pobles que els habiten. La lluita contra la repressió, contra les lleis i tribunals d'excepció, contra la tortura, per la dissolució de la Brigada Político-Social, per l'Estatut del pres polític, per l'amnistia, per la llibertat.

La intel·ligent i audaç combinació de les reivindicacions econòmiques i polítiques en la lluita de la classe obrera i dels més àmplis sectors ciutadans, ens duren cap a la realització de la vaga general política i la vaga nacional.

Al mateix temps que es desenvolupa el combat de la classe obrera, dels camperols, estudiants i intel·lectuals, de les àmplies masses populars, cal aconseguir la unitat més extensa de les forces democràtiques i revolucionàries, de tots els antifranquistes, la convergència més completa possible amb tots aquells qui, per una o altra raó, coincideixen en la necessitat de posar fi al règim de dictadura que patim. Aquest és l'objectiu del Pacte per la Llibertat que el Partit Comunista d'Espanya proposa i que el nostre Partit Socialista Unificat de Catalunya ha fet seu.

La creació de la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i la seva alternativa democràtica constitueixen un im-

portant pas en aquesta direcció. El seu programa es concreta en els següents punts:

Libertats democràtiques completes.

Amnistia general.

Llibertat sindical.

Dret de vaga.

Mesures que millorin les condicions de vida dels treballadors.

Restabliment de l'Estatut autònom de 1932 com a marc per avançar cap a l'autodeterminació del poble de Catalunya.

Elecció de Corts Constituents.

Ara és qüestió fonamental dur a la discussió amb totes les forces i grups polítics i socials catalans, amb els moviments i organitzacions de masses, aquesta plataforma d'alternativa democràtica i buscar la seva aprovació més àmplia. La convergència entorn d'un o altre dels esmentats punts amb aquells qui no aprovin l'alternativa en el seu conjunt, facilitarà també la realització del Pacte per la Llibertat.

Qüestió molt important en l'assoliment d'aquesta àmplia unitat necessària per a enfonçar la dictadura és la participació dels capellans i sectors catòlics progressistes i d'aquells qui en un o altre aspecte prenen posició contra el franquisme. Així mateix, un esforç principal ha d'anar orientat a guanyar per a aquesta perspectiva democràtica una part de l'Exèrcit i forces armades, a neutralitzar-ne els sectors més reaccionaris per impedir que aquelles siguin utilitzades per la dictadura contra el poble.

AMB LA MES AUDAÇ INICIATIVA I PLENA RESPONSABILITAT

ELS comunistes de Catalunya fem nostres les posicions del Partit Comunista d'Espanya sobre política internacional, a favor de la unitat en la diversitat del moviment comunista, pel desenvolupament de les relacions més àmplies dels partits comunistes i obrers, de totes les forces revolucionàries, en el respecte mutu, la independència i sobirania de cada Partit, sobre la base dels principis de l'internacionalisme proletari, per a impulsar la lluita antiimperialista, per la pau, la independència i sobirania dels pobles, per la democràcia i el socialisme.

Els comunistes catalans condemnen l'intent fraccional que encapçalen Eduardo Garcia, Agustín Gómez i d'altres en el Partit Comunista d'Espanya. El Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya dona el seu més ampli suport al Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya, al seu President, camarada Dolores Ibàrruri i al seu Secretari General, camarada Santiago Carrillo. A la vegada, crida els militants del Partit a mantenir i reforçar la seva vigilància política contra qualsevol intent fraccional en el si del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

La consecució del nostre objectiu fonamental, dur a terme la revolució socialista a Catalunya i a tot Espanya juntament amb el Partit Comunista d'Espanya, està indisso-lublement vinculada a la nostra capacitat per a jugar un paper dirigent avui, al cap de les forces revolucionàries, democràtiques i antifranquistes en la liquidació de la dictadura franquista i la conquesta de les llibertats polítiques, que considerem el primer pas per a obrir el procés revolucionari de les transformacions estructurals necessàries per a la realització de la democràcia anti-feudal i antimonopolista, camí del socialisme.

A Catalunya, la missió dirigent del nostre P.S.U.C. només podrà realitzar-se amb plenitud si cada Comitè del Partit, si cada militant, sap posar-se al front de la lluita en cada fàbrica i lloc de treball, al camp, a la Universitat i en els centres culturals i professionals, arreu. Es necessari un gran esforç per a la ràpida formació i desenvolupament de nombrosos quadres comunistes, incorporant a llocs de direcció els militants — homes, dones i joves — que en la lluita han destacat per la seva combativitat i intel·ligència, per la seva fidelitat a la classe obrera, per la seva preparació política i ideològica. Els comitès del Partit han de ser centre de direcció i motor de la lluita en cada lloc, amb la més gran iniciativa i responsabilitat.

La missió dirigent del nostre P.S.U.C. només podrà realitzar-se si seguim desenvolupant, amb molta més audàcia i combativitat, la nostra campanya de reclutament per tal de portar nous milers de comunistes als nostres rengles; si millora la nostra vida política en els comitès, a les cel·lules, entre les masses; si multipliquem els centres d'estudi i de formació marxista-leninista; si estenem la nostra propaganda als centres obrers, camperols i estudiants, a tota la població, i en millorem el seu contingut i distribució; si recollim entre les masses més milions de pessetes per al combat. Tot això significa la realització de la campanya leninista d'enfortiment del Partit d'acord amb les àmplies possibilitats i exigències que l'actual situació política ens planteja.

La situació exigeix dels comunistes intel·ligència, capacitat de direcció i, en primer lloc, aptitud unitària, i de manera especial una gran combativitat i audàcia, un decidit esperit d'ofensiva, sortir a la superfície, convertir-se en dirigents coneguts per les masses, seguits per elles. A la vegada, cal seguir guardant amb tota cura els aspectes clandestins del treball del Partit i no oblidar que la dictadura i les forces reaccionàries faran els possibles per tal de desarticlar la nostra organització i buscar d'impedir que jugui el seu paper de dirigent revolucionari.

Una atenció primordial ha de ser dedicada per les organitzacions i militants del Partit a la joventut en general que, per la seva combativitat i esperit revolucionari i democràtic es situa en els primers rengles del combat per la radical transformació del país. L'organització d'una Joventut Comunista de masses, amb milers de militants, és una possibilitat que cal que es converteixi en realitat.

L'exemple dels comunistes al cap de les masses, de les forces revolucionàries, democràtiques i, antifranquistes és decisiu per a fer que el poble prengui consciència plena de les seves forces, passi a tot arreu a l'ofensiva perquè la vaga general i la vaga nacional siguin una realitat de combat a breu termini.

Septembre de 1970,

Comitè Central

del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

CAMPANYA

PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

AJUT ECONOMIC Llista nº 10

CLASSIFICACIO PER ORGANITZACIONS

1. Intel·lectuals de Barcelona	651.230
2. Comarca 30	363.739
3. Comarca 15	253.003
4. Grup Bolivar	209.303
5. Badalona	121.909
6. Comitè de Barcelona i col·laboradors	116.130
7. Grup Azteca	114.713
8. Sector 2 de Barcelona	105.507
9. Comarca 20	96.252
10. Baix Ebre	82.227
11. Sabadell	66.629
12. Baix Llobregat	53.477
13. Comitè de Hospitalet	51.320
14. Estudiants de Barcelona	42.847
15. Terrassa	39.264
16. Lleida i comarques	36.720
17. Capes mitjes de Barcelona	18.950
18. Sector 1 de Barcelona	17.391
19. Baix Tordera	15.256
20. Tarragona	15.155

Comarca 30 N, 21.239 pts. - Comarca 30 S, 21.239 pts. - Comarca 15, 21.215 pts. - Comarca 40, 2.800 pts. - Grup Bolívar, 31.610 pts. - Comitè Local d'Hospitalet (3 donatius i recaptat en un bateig), 5.810 pts. - Comitè de Barcelona i col·laboradors (un donatiu i venda de llibres), 1.200 pts. - Intel·lectuals (5 donatius), 14.300 pts. - Grup Democràcia (2 donatius), 90 pts. - Sector 2 (omès en llistes anteriors), 250 pts. - Comissió fàriques (donatiu, venda materials), 250 pts. - Comitè Comarcal de Badalona (9 donatius i venda de llibres), 16.508 pts. - Estudiants (7 donatius), 18.250 pts. - R.E.N.F.E. (19 aportacions de simpatitzants), 1.340 pts. - Joventut Comunista, 80 pts. - Osona Ripollès (col·lectiu), 400 pts. - Baix tordera : Blanes (col·lectiu), 3.000 pts. - Calella (col·lectiu), 1.400 pts. - Blanes (Joventut), 4.150 pts. - Comitè Comarcal, 5.000 pts. - Tordera, 1.700 pts. - Mollet (col·lectiu), 1.823 pts. - Sant Cugat del Vallès, 400 pts. - Alex i Companya, 500 pts. - Comarca 9, 9.983 pts. - Comarca 30 N, 7.838 pts. - Comarca 30, 28.055 pts. - Company E. 188 pts. - Grup Sant Martin, 6.813 pts. - C.E., 638 pts. - C.C. (7 donatius), 4.213 pts. - Comitè Comar-

Total llista nº 10	404.322 pts
Suma anterior	2.381.813 pts
Total	2.786.135 pts

cal del Baix Llobregat (21 donatius), 9.102 pts. - Comitè de Barcelona i col·laboradors (15 donatius i rifes d'objectes donats pels presos), 12.165 pts. - Intel·lectuals (12 donatius), 7.300 pts. - R.E.N.F.E. (donatiu de simpatitzants), 1.925 pts. - Tranvies (5 aportacions), 1.450 pts. - Comissió de fàriques (9 donatius i venda de llibres), 1.282 pts. - Grup Democràcia, 1.388 pts. - Comitè Comarcal de Badalona (8 aportacions), 11.855 pts. - Sector I (4 donatius), 2.100 pts. - Sabadell (col·lectiu), 25.646 pts. - Tortosa (col·lectiu), 27.480 pts. - Amposta (col·lectiu) 923 pts. - San Carles (col·lectiu), 880 pts. - La Senia, 400 pts. - Grup Lina Odena de Reus, 1.050 pts. - Un simpatitzant X, 5.000 pts. - C.E., 950 pts. - Comarca 15, 9.586 pts. - Comarca 59, 1.000 pts. - Comarca 40, 3.875 pts. - Comarca 20, 40.564 pts. - Comarca 15, 2.969 pts. - Companys d'A., 3.150 pts.

AJUT A LA PREMSA

Família Montserrat, 50 pts., N, 10 pts.

AJUT ALS PRESOS

Tortosa, 1.300 pts. - Grup Lina Odena, de Reus, 1.000 pts. - Una família de Tarragona, 418 pts. - Tarragona (col·lectiu), 120 pts. - Calella (col·lectiu), 600 pts. - A.B. de Barcelona, 300 pts. - Girona (un amic de civiques), 400 pts. - Osona Ripollès (col·lectiu), 3.000 pts. - Sabadell (col·lectiu), 250 pts.

SALUDEM EL TRACTAT U.R.S.S.-R.F.A.!

Les raons que han fet possible que el 12 d'agost fós signat a Moscú el Tractat entre el Govern soviètic i el de la República Federal Alemanya (el text ha estat profusament publicat) són essencialment polítiques i no — com ho presenten certs comentaristes — de « pragmatisme comercial ». Entre tots aquests fets en destaca un : el canvi produït a Bonn, culminant en les passades eleccions amb la derrota de les tendències revanxistes imperants i donant el poder a la socialdemocràcia. La força principal que ho impulsà foren les vagues « salvatges » d'una classe obrera aparentment « satisfeta », sortint del control de líders sindicals claudicants. També foren de pes les combatives manifestacions de la joventut i dels estudiants contra l'imperi de Springer, contra el renaixement del nazisme i les tendències reaccionàries entre la socialdemocràcia alemanya. Aquestes accions donaren fruits positius el 12 de maig, en el Congrés de Sarrebruck, imposant una orientació diferent a la que dictaven els monopolis més lligats a l'imperialisme yanqui. Willy Brandt no fora avui Canciller si no hagués copsat el pervindre d'aquelles forces.

La política de distensió internacional i de seguretat col·lectiva europea defensada per la U.R.S.S. no hagués trobat interlocutor valedor a la R.F.A. si, en comptes de l'equip Brandt, hi tingués el poder un govern revanxista com el d'abans o pitjor. La Unió Soviètica ha signat un Tractat que beneficia les tendències pacífiques i de sincera cooperació, amb el govern d'un país d'Europa, la política del qual, fins ara, constituïa un perill veritable per la pau i l'entesa. El Tractat reconeix i garanteix la inviolabilitat d'unes fronteres fins fa poc impugnades oficialment a Bonn, i no és estrany que les mateixes forces revanxistes no trobin del seu gust el Tractat signat a Moscú. Aquest « disgust » és ja un signe positiu des del punt de vista de la pau i del progrés.

Ara bé : el Tractat reconeix unes fronteres establertes després de la desfeta del hitle-risme però aquest « statu quo » no s'estén a la cosa social i política. Les deixalles del feixisme, encara al poder en països d'Europa (Espanya, Portugal, Grècia) no hi són « purificades » ni acceptades. Tampoc no s'hi estableix la inmutabilitat del capitalisme com a sistema polític-social que, encara, és realitat en alguns països d'Europa. La lluita de classes a nivell de nació o de continent ni s'atura ni s'esfuma. Tractats com el que s'ha signat a Moscú enforteixen els principis de coexistència pacífica que permeti resoldre per la negociació els conflictes susceptibles de provocar guerres entre Estats. És una política que respón plenament als interessos de la humanitat en progrés i no en regressió. Per a que Tractats d'aquesta naturalesa esdevinguin realitat, cal que l'opinió pública estigui desperta i activa front a les maniobres i complots de les forces de guerra i de reacció, que no han desaparegut. És, doncs, legítim, demanar al govern Brandt — com ho fan els revolucionaris de la R.F.A. i d'altres països d'Europa — proseguir pel camí iniciat amb la firma del Tractat, legalitzant el Partit Comunista a la R.F.A. i reconeguent de « jure » la República Democràtica Alemanya.

Pel que fa referència al nostre país, és evident que no poden establir-se comparacions. Brandt declarà el 12 d'agost : « Tenim el valor de girar full a la nostra història » i en comentar-ho, l'editorialista d'un diari de Madrid va escriure : « La pau d'Europa exigeix també que Espanya giri full. » GIRAR FULL, per a l'Espanya d'ara, vol dir canviar de règim, doncs aquest, imposat amb l'ajut de Hitler, practica una política que no ofereix cap garantia per la pau d'Europa. Els acords que acaba de signar amb l'imperialisme U.S.A. ho reafirma. Aquest « girar full », però, és qüestió nostra, dels pobles d'Espanya. Hem de mobilitzar i organitzar les forces que han d'imposar aquesta mutació política, necessària a la vida de la societat espanyola en un Estat de Dret i, també, a la pau d'Europa.

HA MORT UN CAMARADA

Una cruel i incurable malaltia ens ha arribat recentment el company « Bernardo », valerós militant de la nostra organització de Barcelona.

« Bernardo » havia nascut en el si d'una família de comunistes. Encara un vailet, visquè els horrors de la guerra provocada per la sublevació feixista a Espanya i més tard les conseqüències de la invasió nazi a França.

Des de la seva primera joventut, « Bernardo » va dedicar el millor de si mateix a combatre la injustícia i l'opressió, a la lluita per la llibertat del seu poble, a la causa del socialisme.

« Bernardo » va ingressar en la Joventut Socialista Unificada i en el P.S.U. de Catalunya a l'exili, arribant a ésser un militant destacat de la nostra organització del Partit a França. Quan el Partit cridà els comunistes exiliats a tornar al país, « Bernardo » fou dels primers en fer-ho. I des del moment de la seva arribada a Catalunya fins al dia que la seva enfermetat va obligar-lo a allitar-se, totes les seves energies i tot el seu temps lliure foren dedicats íntegrament a complir la tasca que el Partit li encomanà, tasca, per cert, anònima i obscura, però d'importància capital per al nostre treball.

Quan hi hagi llibertat i pugui escriure's la història del P.S.U., « Bernardo » figurarà en ella amb el seu nom i cognoms, com a un del artífexs dels progressos assolits pel nostre Partit en la dècada del seixanta-setanta.

Els qui hem tingut el privilegi de conèixer mai no oblidarem la seva impressionant humanitat, la seva fermesa militant i la seva bondat personal.

Des d'aquestes pàgines enviem la nostra salutació més emocionada a la seva esposa, als seus pares i germans, el dolor dels quals compartim plenament.